

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **C. L. D.**, nar. X.
státní příslušnost X., ev. č. X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019, č. j. OAM-892/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. Žalobce podal dne 8. 10. 2019 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž však uvedl stejné důvody jako v řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žádné jiné nové důvody opakované žádosti neuvedl. Již v řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany skončilo s negativním výsledkem, tedy že nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, protože žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana. V opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 10. 2019 pak žalobce uváděl stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit, jak to uváděl v průběhu správního řízení o právní žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neshledal důvod pro opakované posuzování žádosti žalobce, když žalobce žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu v opakované žádosti neuvedl, protože tuto opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal žalovaný nepřipustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že nemůže souhlasit se závěry žalovaného o správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí s tím, že dle žalovaného vychází z řádně a dostatečně zjištěného stavu a věci a má oporu v podkladových materiálech. Přitom z napadeného rozhodnutí se podává, že jde již o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobce nepředložil jiné důvody žádosti než v předchozí žádosti, když důvodem takové žádosti je pouze legalizace pobytu žalobce na území ČR.
4. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-28, z něhož plyne, že odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění, že cizinec neuvádí žádné nové skutečnosti, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, a v zemi původu nedošlo k takové změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. V rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jak o tom vypovídají.
5. S ohledem na výše citovanou judikaturu má žalobce za to, že nejen v rozhodnutí o další opakované žádosti o mezinárodní ochranu, ale i v opakované žádosti o mezinárodní ochranu, je nutné v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč k relevantní změně situace v zemi původu nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají. V posuzované věci má krajský soud za to, že žalovaný rezignoval na řádné odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to především ve vztahu k možné změně bezpečnostní situace ve Vietnamu. Žalovaný se omezil pouze na uvedení zpráv o zemi původu, aniž by uvedl, co konkrétně tyto zprávy ve vztahu k žalobci uvádějí, jak se jej dotýkají či mohou dotknout žalobce v případě návratu do země původu a současně ani nerozvedl, proč ke změně situace v zemi původu nedošlo.

6. Žalobce ve správním řízení uvedl okolnosti, jimiž odůvodňoval nemožnost svého návratu do země původu (délka jeho předchozího pobytu v ČR). Správní orgán však toto tvrzení hodnotil pouze jako důvod, který žalobce uvedl již v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Otázku možného vycestování žalobce a případného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný vůbec neřešil. Dále žalobce zmínil nepřipuštění důkazu – dokladu o tom, že se stará o dceru a hradí výživné (avšak soud zjistil z poskytnutých údajů žalobcem a z obsahu provedeného pohovoru s ním, že žalobce má již zletilou dceru, která má svoji domácnost, a tudíž tato část argumentace se ocitla v žalobě omylem a je nepravdivá). Otázky návratu do země původu souvisí s institutem překážek vycestování. Překážky vycestování se vztahují k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004-40). Princip nutnosti samostatného posuzování překážek vycestování je třeba zachovat i v případě, kdy žádost o azyl byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Správní orgán měl tedy povinnost rozhodnout o existenci překážky vycestování a přesvědčivě se vypořádat s otázkou, zda u žalobce neexistují skutečnosti, které by zakládaly povinnost aplikovat § 91 zákona o azylu (rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2009, č. j. 1 Azs 596/2007-17).
7. Dále žalobce obecně z judikatury NSS konstatoval, že se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu NSS opakovaně zabýval. Ve svém rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR samotné vycestování cizince, od důvodů, pro které by bylo v rozporu s mezinárodními závazky až případné vyhoštění tohoto cizince. Případné neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany, kdy cizinci nesvědčí ani jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, tato situace neznemožňuje, aby si po návratu do země původu cizinec nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimečným pouze případ, kdy by si cizinec vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného a soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. NSS v souvislosti s čl. 8 Úmluvy zmínil, že uvedený článek neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Výše uvedenou citaci z rozsudků NSS žalobce shrnul v posuzované věci tak, že je vždy třeba zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Pokud žalovaný uváděl, že žalobce má možnost svůj pobyt v ČR legalizovat primárně prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), pak k tomu žalobce připomněl rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2013, sp. zn. 5 Azs 7/2012, z něž vyplývá, že důvody doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu jsou subsidiární vůči pobytovým oprávněním podle ZPC; v daném případě stěžovatelky bylo na místě, zabývat se i důvody, které vedly k zamítnutí její žádosti o dlouhodobý pobyt (poznámka soudu: žalobce v žalobě citoval závěry NSS v jeho rozhodnutích, které se týkaly jiných stěžovatelů, přitom svých vlastních a konkrétních námitek uvedl v žalobě velmi málo).

8. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou a odmítá žalobcem uplatněné námitky. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu (první i druhé žádosti) se žalobce snaží legalizovat svůj pobyt v ČR a opět opakuje, jak to činil již předtím, že se obává nátlaku ze strany věřitelů ve Vietnamu. Po posouzení důvodů, uváděných žalobcem v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dospěl žalovaný k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam opětovně vrátit (včetně potíží s věřiteli kvůli dluhům), jako je uváděl v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany totiž žalobce výslovně uvedl, že aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů, které již uvedl v minulém správním řízení. Jiné důvody podané žádosti však neuvedl. Nebyly tak shledány důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
10. Žalovaný se nedopustil žádného procesního pochybení, také z obsahu spisu neplyne jakákoliv nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutečný stav věci a zabýval se dostatečně podrobně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, přitom si opatřil dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí.
11. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Žalobce v žalobě převážně citoval z judikatury správních soudů a jen okrajově a většinou obecně kritizoval postup žalovaného. Z obsahu této argumentace bylo možné vyčíst, že žalovaný podle žalobce rezignoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména ve vztahu k možné změně bezpečnostní situace ve Vietnamu. Omezil se pouze na uvedení zpráv o zemi původu, jež by uvedl, jak se tyto dotýkají žalobce v případě jeho návratu do země původu a proč ke změně situace v zemi původu nedošlo. Otázkou možného vycestování žalobce a případného zásahu do jeho soukromého a rodinného života se žalovaný nezabýval vůbec. Uvedené argumentaci žalobce nemohl krajský soud přisvědčit.
14. Vzhledem k částečně nekonkrétním žalobním námitkám krajský soud nejprve obecně uvádí, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí, včetně obsahu správního spisu, lze potvrdit, že k namítaným porušením v posuzované věci nedošlo. Žalovaný zjistil skutečný stav věci v rozsahu, který odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, jeho

důvody vychází z podkladů zdokumentovaných ve správním spise a je zcela v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

15. Soud také ověřil ze správního spisu skutková zjištění. Žalobce v této věci podal dne 8. 10. 2019 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal 3 měsíce předtím, a to dne 8. 7. 2019. K opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany poskytl žalobce dne 16. 10. 2019 údaje. Z nich vyplynulo, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, je bez náboženského přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani politického hnutí, o politiku se nezajímá, je ženatý, jeho manželka a 2 dospělé děti (dcera a syn) žijí ve Vietnamu. Žalobce hovoří pouze vietnamsky. Z vlasti vycestoval v roce 2008 přes Korejskou republiku letecky do Prahy, kam přiletěl v březnu 2008. Předtím nenavštívil žádný jiný stát EU a rovněž nedisponoval uděleným vízem či povolením k pobytu v žádném jiném státě EU. V zemích EU nemá žádné příbuzné. V ČR dříve disponoval vízem za účelem podnikání. Legální pobyt v ČR však ztratil, ale neví, z jakého důvodu. Na území ČR požádal o mezinárodní ochranu poprvé před 3 měsíci (červenec 2019), avšak tato jeho žádost byla zamítnuta. Důvodem odchodu žalobce z vlasti a jeho neochoty se tam vrátit byly ekonomické důvody. U aktuálně posuzované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak šlo o důvod stejný, když sám žalobce k tomuto uvedl, že důvod opakované žádosti je stejný jako ten, který uvedl v minulém správním řízení. Jiné důvody opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že je dobrý, a že se s ničím neléčí. Žalobce tak ve správním řízení prokázal svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem platným do 1. 11. 2027.
16. Krajský soud také ověřil, že správní orgán vycházel z podkladů získaných v rámci obou správních řízení, jak o první, tak i druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tedy především z výpovědi žalobce, informací z Cizineckého informačního systému, a také z informací, které byly shromážděny ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Rozhodným materiálem již z minulého správního řízení žalobce byly Informace OAMP, Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 31. 5. 2019 a Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Vietnam 2018, ze dne 28. 1. 2018.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

19. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
20. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Předchozí žádost žalobce ze dne 8. 7. 2019 byla posouzena žalovaným tak, že dne 9. 8. 2019, č. j. OAM-611/ZA-ZA11-HA10-2019, rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci (rozhodnutí v právní moci dne 29. 8. 2019). Proti uvedenému rozhodnutí žalobce nepodal žalobu.
21. Vzhledem k nově podané žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (opakované žádosti), a také shora citované právní úpravě, bylo nezbytné posoudit důvody současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provést jejich srovnání s důvody uváděnými žalobcem v jeho argumentaci k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v předchozím správním řízení. Vzhledem k dikci § 11a odst. 1 zákona o azylu je totiž nezbytné opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit nejprve z hlediska její přípustnosti, a to v tom směru, zda žalobce uvedl nebo se objevily nové skutečnosti či zjištění, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím správním řízení a současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven v zemi původu pronásledování nebo mu tam hrozí vážná újma. Jak ale vyplývá z napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu, takové nové skutečnosti či zjištění se ve věci žalobce neobjevily a ani žalobce takové skutečnosti neuváděl.
22. V průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 7. 2019 žalobce označil za důvod takto podané žádosti legalizaci svého pobytu na území ČR, poněvadž na tomto území nemá aktuálně legální pobyt. DO ČR původně přicestoval za výdělkem, zpočátku podnikal, ale z důvodu neúspěšnosti posléze podnikání ukončil. K zemi původu žalobce uvedl, že se tam nemůže vrátit kvůli dluhům u věřitelů, které nebyl schopen splácet, protože návratu do vlasti se obává v souvislosti s případným nátlakem ze strany těchto osob. Na základě argumentace žalobce a shromážděných podkladů žalovaný v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že nebyly splněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, protože tuto mezinárodní ochranu neudělil. Argumentace žalovaného byla náležitě podložena i podklady založenými ve správním spise, konkrétně informacemi dostupnými o situaci v zemi původu žalobce, a to nejen pokud šlo o obecnou bezpečnostní situaci ve Vietnamu, ale také konkrétní skutečnosti v rámci nezbytného individuálního posouzení případu žalobce.
23. Pokud jde o aktuálně posuzovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tedy o opakovanou žádost ze dne 8. 10. 2019, pak k tomu krajský soud ve shodě s žalovaným musí konstatovat, že žalobce zde uvádí naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do země původu opětovně vrátit, jako je uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutých údajů k podané žádosti žalobce dne 16. 10. 2019 pouze uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejného důvodu jako v předchozím řízení. Jiné důvody nemá. V rámci tohoto sdělení se tedy žalobce odkazoval na důvody uvedené již k první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tedy na ekonomické důvody, kdy by chtěl na území ČR pracovat a vydělávat si finanční

prostředky (údajně s cílem, aby mohl splácet svůj dluh ve Vietnamu, ten však ani za několik let v pobytu v ČR nesnížil).

24. Je třeba poukázat na to, že žalobce ani v žalobě neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly svědčit o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ostatně ani žalovaný takové nové skutečnosti či zjištění neměl. Za této situace lze těžko vytýkat žalovanému, že v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, proč nedošlo v zemi původu žalobce k relevantní změně situace. Pokud v zemi původu žalobce nedošlo ke změně situace, pak toto je obtížné prokazovat (je obtížné prokazovat okolnosti, které se nestaly). Navíc za dobu tří měsíců, která uplynula od podání první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany do podání druhé takové žádosti, ani nebylo možné očekávat nějakou výraznou změnu poměrů v zemi původu. Zprávy o zemi původu žalobce, shromážděné ohledně tamější politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv, které tvoří součást správního spisu a na které rovněž žalovaný odkazoval v napadeném rozhodnutí, jsou nadále zcela aktuální a svědčí o klidné politické a bezpečnostní situaci v zemi. Opatrně žalobce, coby ekonomický žadatel o mezinárodní ochranu, je bez politického i náboženského přesvědčení, v zemi původu nebyl nijak politicky aktivní a nikdy neměl problémy se zákonem, tudíž hrozba újmy nebo pronásledování z tohoto úhlu pohledu nemohla být reálná. Žalobce také uvedl, že na území členských států EU nemá žádné příbuzné, celá jeho rodina žije ve Vietnamu, na území ČR si nevytvořil žádné trvalé vazby, podnikání se mu nevydařilo a ani částečně dosud neumořil svůj dluh ve Vietnamu, protože uzavřít, že jeho vycestování do země původu je možné a nemůže v žádném případě představovat ani zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Z výpovědi žalobce také vyplynulo, že mohl kdykoliv odcestovat do Vietnamu a stejně tak kdykoliv přicestovat do ČR. Institut mezinárodní ochrany neslouží k pouhé legalizaci pobytu na území ČR. Žalobce by měl s ohledem na shora uváděné okolnosti využít k legalizaci svého pobytu v ČR právě zákon o pobytu cizinců.
25. Pokud žalobce na straně 3 žaloby zmiňoval dítě české národnosti a odmítnutí potvrzujícího dokladu, že se o dceru stará a pravidelně jí hradí výživné, pak zde zřejmě došlo k nepravdivému tvrzení žalobce, neboť žádné takové údaje nevyplývají z jeho argumentace použité ve správním řízení (viz obsah správního spisu).
26. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Byly tudíž naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zcela po právu shledána nepřipustnou. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se pak řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu platí, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
27. Pro úplnost krajský soud poukazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, podle něhož „*Institut opakované žádosti o*

udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkového doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, dle kterého: byla-li by matka nezletilé stěžovatelky v dalším řízení úspěšná, tj. bylo-li by shledáno, že je v zemi původu pronásledována, mohla by v novém řízení o udělení mezinárodní ochrany uspět i její nezletilá dcera“.

28. Ze shora citovaného rozsudku NSS dále vyplývá argumentace, že z dikce § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek, proto, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat. Jednak je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, a jednak se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Podle citovaného rozsudku NSS je za nové skutečnosti nebo zjištění nutno považovat: *„nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. V jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože by jeho výsledek byl předem daný a takové správní řízení by nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti“*. Ve vztahu k druhé z výše uvedených podmínek (skutečnosti či zjištění, které nebyly zkoumány v předchozím řízení), NSS ve výše citovaném rozsudku uvedl, že *„je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní (jak již NSS vyslovil v rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Zatím co důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých správní orgán jeho žádost posoudí. V této souvislosti bylo v dalším rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, uvedeno, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Proto pokud žadatel neuvedl všechny důvody ve své žádosti, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit podáním opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“*.
29. NSS ve svém shora citovaném rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, dále uvedl, že: *„nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí, než u žádosti předchozí, a dále mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“*. NSS v rozsudku dále uvedl, že: *„Stěžovatel ve své nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě totožné důvody jako v případě své předchozí žádosti, které rozšířil pouze o nijak blíže nekonkretizované tvrzení ohledně problémů s policií a dále pak o tom, že zde žije s českou přítelkyní (družkou). Podle názoru NSS však ani jedna z těchto skutečností nemůže v testu přípustnosti opakované žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu obstát“*.

30. V jiném rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 Azs 112/2014-66, NSS uvedl, že: „Po posouzení důvodů uvedených stěžovatelem v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, dospěl žalovaný k závěru, že stěžovatel uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se tam vrátit. Konkrétně znovu uváděl potřebu zlegalizovat si v ČR pobyt, neboť byl z důvodu nelegálního pobytu opakovaně zadržován a bylo mu ukládáno správní vyhoštění. Žalovaný také posoudil, zda v Rusku jako zemi posledního trvalého bydliště, nedošlo k zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti, a žádnou takovou změnu nekonstatoval. Stěžovatel skutečnost, že v mezidobí došlo ke zhoršení jeho bezvýchodné situace, neboť byl opakovaně správně vyhoštěn, byl odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a následně byl umístěn do vyhošťovací vazby, uplatnil v žalobě i v kasační stížnosti s tím, že právě tento vývoj byl novou skutečností ve druhé žádosti. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že tyto „nové“ skutečnosti nejsou způsobilé vést k přezkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, neboť v zásadě souvisejí s nelegálním pobytem stěžovatele v ČR, který byl důvodem podání již jeho první žádosti. NSS dodává, že i pokud by šlo o opravdu nové skutečnosti, vůbec nejde o důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Nové skutečnosti ve smyslu azylového zákona i s ohledem na judikaturu NSS jsou takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Mezinárodní ochrana zajišťovaná prostřednictvím azylu, humanitárního azylu či doplňkové ochrany má jasný účel a zákonem dané důvody pro její udělení. Není tedy jakýmsi trumfem, který se aktivuje bezpodmínečně i v případech, kdy jiné instituty nelze podle žadatele využít“.
31. Rozhodnutí žalovaného obsahuje veškeré náležitosti v souladu s požadavky správního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je srozumitelné, přezkoumatelné a v souladu s právními předpisy. Rozhodnutí bylo vydáno na základě úplného zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, resp. jejich úhradu nepožadoval, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. května 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.